

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομὸν μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἕνα
κι' ἄλο τὰ συνειδητοῦμενα.

Τοῦ Μάτου δωδεκάτη,
καὶ τὸ πρῶτο μας χαράτι.

Τριανταδύ' ὄν ἐπτακόσα,
τοῦ πλανηθέντος συμβάντα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περιελίτους,
ὁ καθένας νέτος δαίτος.

κι' ἰγὼ θαρροῦσα πῶς κρυφά 'σ'την 'Αββαζία 'πῆγες
'ν' ἀκούσης τὴν συνέπτυξιν τῶν δύο Βασιλείων.

Φ. —

'Εφρασίλωσα σφιγγὼν
τοὺς ὄμιλους τῶν στωμίλων,
κι' ἱπικαθίσα σιγῶν
εἰς τὰ γάτα τῶν καμήλων.

Ἔβλα τους σοφοὺς ἱκίνοῦς,
εἶδα κι' ἄνδρας Βεδουίνους.

Καθισμένοι σταυροπόδι, καὶ κουνώντας τὰ κεφάλια,
καὶ τὰ χέρια τῶν κτυπώντας 'τραγουδοῦσαν ἄλια μάλια,
μὰ 'κυττάζαν κι' ἱμίνα καὶ 'φωναζάν «χάλια χάλια.»

'Ἰμπερατορὶς ἐπῆγα κουβαλόντας τῆς Νιφελίας,
κι' ἱτρεζάν νὰ τῆς γνωρίσουν,
κι' 'Αραπάδες μὲς τὸν ἥλιο περπατοῦσαν μ' ὀμπρέλαις
ἀπὸ φόβο μὴ μακρίσουν.

'Ἔγινε σωτὸς Φιλλάγος,
καὶ πολέμων ψάλλον χρόνος
'στραφανόθηκα μονάχος
μὴ χρυσῶν φοινίκων κλώνους.

Κι' εἶδα κόσμον μουσικῶς καὶ μυθῶδες ἀντικρῶ μου,
κι' ἱερὸν τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν ἀμμον τῆς ἱερῆου,
κι' εἶδα, Περιελί, κι' ἱκίνας
τῆς βρωμιεραις 'Αραπίας,
ποῦ χωρὶς ἀκόμη νῆκαι κῆπως γελοιοποιήματα
ἴδερναν τοὺς 'Αραπάδες μὲ γισταμῆα σκιταποῦματα.

Δίγως νὰ πολυλογῶ
τὰ 'χριστόπικα κι' ἰγὼ
μήπως κῆπως 'Αραπίας ἐπιβία τὸ μπουρὶ
καὶ 'στὰ μούτρα μου πῆλῃ τὸ πασοῦμι πού πορὶ,

θ. — Νάρακ σάιτ, βρι Περιελί, τούτιστα καλῆμα.
Π. — Ποιὸς εἶσαι σύ, Στραβάραπα, ποῦ μούλλες εἶδα πέρα
καὶ μοῦ 'μιλες 'Αραπικα;
θ. — Δὲν μὲ γνωρίζεις τάχα;
ἰ. Φασουλῆς δὲν εἶμ' ἰγὼ, βρι Περιελίτο χάχα;
Π. — Ὁ Φασουλῆς;
θ. — Ὁλακρορ ὁ ξυλίνος σου φίλος,
ἰπὺ τὸν εἶδ' ἱερὸν τὸν ὄχι χρυσοπράξ Νεῖλος
κι' ἰδέθη τῶν 'Αραπάδων τὰς φιλικὰς προσήσεις...
γὰ κῦττάξὲ μὲ πῖο καλὰ κι' ἰυθὸς θὰ μὲ γνωρίσης.
Π. — Δὲν σὶ γνωρίζω, Φασουλῆ...
θ. — Ὑλάσρησε μὲ, κτῆνος...
ἀκόμη δὲν 'κατάλαβες ἰγὼ πῶς εἶμ' ἱκίνος;
Π. — Ναι, τῶρα σὶ 'κατάλαβες... νάτος ἱμπερὸς μου στίκει...
'σ' ἰγνώρισας, σ' ἰγνώρισας, βρι Φασουλῆ ζευέκη.
θ. — Ἀλήθεια τόσο μ' ἄλλαξες τῆς 'Αραπίας τὸ κλίμα,
καὶ δοκίμαζα γνωρίζεται τῶν 'Αθηνῶν ἡ λῆμα;
Π. — Πῶς ἰγίνεις, βρι Φασουλῆ;... δὲν σὶ γνωρίζω πῖα...
μῦθικα πῶς 'ταξιδίωσες κατὰ τὴν 'Αραπία,
μῦθικα πολλοὶ πῶς 'πέρασες σὸν νῆσον Περιγαπτόπουλο,
μῦθικα ἐκεῖ πῶς ἰσχυρὸν νὰ 'δῆς καὶ τὸν Σιμόπουλο.
Καλὸς τονε κι' ἀμυγδαλο... καλὸς τονε μὲ τὰ δῶρα,
τίσον καιρὸ σ' ἰγνώρισται, δὲν εἶ χορταίνω τῶρα.
Καλὸς τονε τὸν Ἀγγυμπο, καλὸς τονε τὸν 'Αραπία,
πῖο 'κῦττάξὲ, τὸν 'Οσιρὶ τῆν 'Ισιδα, τὸν 'Απι,
καλὸς τονε πού μὰς ἱερεῖ νερο κι' ἀπὸ τὸν Νεῖλο,
χρυσὰ στιβάνια, μαλακῶμα,
μὰ καὶ ζαχαροπλακῶμα,
γὰ νὰ ἐπιφορτισθῆσαι μὲ ζαχαροῖνο ἐξλο.
'Ἐτην Ἀγγυμπο 'ταξιδίωσες γὰ νὰ σὶ φανῇ ἡ μύγαται,
'Ἐτην Ἀγγυμπο 'ταξιδίωσες, σερβίον ψαροῖνον.

και με κάνει να γυρίσω με χαρά και θρόν τρομαράκι,
για 'ν' ακούω της 'Αθήνας της άσπιας ασχλαμαράκι.

Φύσις χαύνως κοιμωμένη... γύρω μου κοιλάς χρυσή,
την σκιάν επικαλέσθη του μεγάλου Ραμωσή,
κι είνε παπύρους έντροπών
άνεμνήσθη τών σοφών,
πού 'σ'την Αίγυπτον έπήγα σαν κι' έμένα τόν σπουδαίον
κι' έπέζησαν να μάθουν την σοφίαν τών Χαλδαιών.

Χαίρε, της Αίγύπτου χώρα,
πού τό κλέος σου κοιμάται...
ή σκιά του Πυθαγόρα
'στάς κοιλάδας σου πλανάζεται.

'Εκόρεσα την δίψαν μου 'σ'τον έρδν τόν Νείλον,
κι' έμαζέψα τά δάκρυα κλαίονταν χροκοδείλων,
και σέ μοτιλίαις τάβαλα κι' έπίτηδες τά φέρνω
για νά τά χύνω σάν θρηνά μουφλούζικο Κουβένο.

Τούς μάντις άνεζήτησα της Ιεράς φυλής,
δίν' είδα μήτε τούς 'Γκασώ, ποιμένας Βασιλείς,
κι' ήγος ήκουσθη λαλιάς ως ψήφους τών φύλλων:
«ελαύσε την δόξαν τών Θεών άν' εκατοταμπύλιω,
μάτην ζητείς τόν Σίσωστριν, μάτην τόν Μενροφθά,
τόν 'Οσιριν, τόν 'Αμμωνα, τόν Σέραπιν, τόν Φθζ.»

'Η Μίμρις ή περιδοός έρώτησα πού κείται
κι' άν ώς τό παλάι, Περικλή, και τώρα κατοικείται,
άλλά μ' έπληροφόρησαν πός δίν' ύπαρχουν πλέον
αί δυναστείαι τών Θεών και τώσων Βασιλείων,
και τότ' έρώναξα κι' εγώ καθός ό Ναπολιών:
«εκ της ύφιστης κοουφής τών πυραμίδων τούτων
βλέπουν και σένα, Φασουλή, τρεις χιλιάδες χρόνοι,
κι' είδα τόν πολυθρύλλητον τών σαρκοφάγων πλουτών,
όπου 'μπροστά του χάνεται κι' όποιος τόν 'δη κερώνει.

Ζητώ τούς άστρολόγους, τούς γόγτας, τούς μάγους,
έγγιζω μετά φρίκης αίωνων σαρκοφάγους,
τρεις χαιρέτθ της μούμιας, κι' ουδέ στιγμήν διατάσας
φωναζώ πρós εκείνας:
«ώ μούμιας της Αίγύπτου, κινταζέτε 'μπροστά σας
την μούμια της 'Αθήνας.»

Βρή σεις Στραβαπακάδες με μαύρο σκυλοείτσι,
γιατί με βλέπετ' έτσι;
μήπως καινού χρωστάτε και σεις, παλρο-Φελλάχοι,
και διεπνείτε έλέγχους σάς 'κάθισαν 'σ'τη ράχη;
'Αλλ' άν και σάς τοιαύτης ήλιωσαν τμηθί,
μήν καμαρώνετ' έτσι, την έγομε κι' έμει.

Κι' ένω κατά την έρημον μονόχως έπλαγώνη
με την 'Αδίσσακώμιον κι' ιδιόν μου κόμην,
βλέπω και τόν Σιμόπουλον 'σ'το Φαραώ τόν τόπον...
'Εδώ κι' έσύ, του 'ρώναξα, 'σ'την γή τών Αιδιόπων;

Τόν άνδρα τόν κυνοφιλή τόν έθελπα δροματόν,
τό κράτος νά διέχεται τών παλαιών Πτολεμαίων,

κι' όπως εγώ διέτριχε την έρημον την γην
κι' έτρανολάει τών Ρωμηών την περιουλόγην,
κι' έλεγε μεγαλόστομος κι' είνε πλήθη Βεδουίνων
την άναδιοργανώσιον του κράτους τών 'Ελλήνων.
'Αλλ' ή φωνή του κήρυκος, του πανταχού παρόντος,
ήτο φωνή, βρή Περικλή, 'σ'την έρημον βούντος.

'Εσίμωσα και πρós έμέ του κράτους νά μου 'πή
την τήση προκοπή,
και δός του και μ' έφοσκωνε με τούτο και μ' εκείνο
και μούπε κάμποσα σορά,
και τούπα μίς σ' αυτί κρυφά:
'εμήπως κι' έμέν, 'Ανάργυρι, με πέρνεις Μπιδουνοή;

'Ελογόφωνα πολύ
για τών 'Αθηνών τούς κούκους,
κι' είδα τόν Μεγίμτε 'Αλη,
πούσαρε τούς Μαιμλούκους.
Μίς 'σ'της βομδακοφουτείας έσπακωνόμενα βαρειά,
κι' είδα και τόν 'Ιμπρατήμ,
πούβγαλε μεγάλη φόμη,
σάν τόν Ισταλαν μιά 'μέρα νά κτυπήση τόν Μωρρά.

Καθβαλάρη τών θαμμάζω,
καθβαλάρη με κυτάζω,
με καθόλου δίν' τρομάζω
'στόν τό λογω δυνατά:
'«Όρας μίς 'σ'τον 'Ιμπρατήμ και σ' εκείνον τόν πατέρα,
και δρό φάσκιλα τόν δίνω και πηγαίνω παρατέρα.»

'Αδελφί μου Περικλή, πού νά σ' είχα νά με 'δράζω...
παρ' όλίγον νά γενώ και Σέλης και Μαχδής.
Καθισμένος σάν 'Αερβίσσης 'σ'την καμήλας την καμπυρά
έλεγα πρós τούς Σέχας πός τό 'κούαμε κουμπούρα,
κι' ένα πλάθος από μούγιας, πού δίν' είχε τελειωμό,
μίς 'σ'τά μάτμα μου 'πέτσους, 'σ'τά ρουδούνια, 'σ'τό λαϊμό,
και δίν' έπαυα μ' εκείνο λυσσοδάδες νά πολεμώ.

Μιά ξερεύααν από 'μένα και πηγαίνω 'σ'την καμήλα,
μιά 'πετούσανε και πάλι 'σ'το πρόσωπό μου τά μύλα,
μα ξαναφύγαν σ' 'λίγο και 'κόλλουσανε ξανά
'σ'την μεγάλης μου καμήλας τά γδαρμένα πσιονά.

'Ζήτησα της Κλεοπάτρας τόν γνωστό τόν όβελίσκο,
μα και τούτον δέν τόν 'έρισκα
άνεδίησα τά τόσα μεγαλεία τών αίωνων,
'ήτσηα και της 'γελέδες της παχυμαίε τών Φαραώνων,
κι' όλοι μουπαν με 'ένα στόμα: «σούρ σούρ 'σ'την 'Ελλάδα,
κι' εκαί 'πέρα θάβερρε μόνω μιάν άστέρητην 'γελάδα,
πού τό γαλα της ποτέ δέν 'λιγοστύει,
και χερά 'σ'τόν νηοτικό, πού 'σ'τη θρσσι της πιστιού.»

'Εβανα και προσηνήσιες, όπως λέε, εκ τού προγεύρου,
κι' έτρεμα με μ' άγκαλιόσουν τών 'Αράπηδων τά μπράτσα...
τί περίφημα κι' ένικτα τά γαιθούφια του Καίρου!...
'έλεγα κι' ιδώ κανένα νά σάς έφερνα για ράτσα,
πλην ένόμισα πός τούτο θέμαί δάρον περιττόν...
μόλις ήλθε μίς 'σ'τόν νού μου τό πασίγνωστον ρητόν: